U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. H.,** zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 2018, č. j. 61 Az 16/2018 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 3. 4. 2018, č. j. OAM-916/ZA-ZA11-ZA10-2017, zamítlo žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle stěžovatele došlo v řízení před žalovaným k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Z důvodu porušení uvedeného ustanovení měl

rozhodnutí žalovaného zrušit krajský soud, ten však žalobu zamítl. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného, zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovateli bylo umožněno seznámit se s obsahem celého správního spisu. Žalovaný navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, popř. zamítnout pro nedůvodnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 30.

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního

postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Výkladem § 36 odst. 3 správního řádu se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, přičemž krajský soud posoudil věc v souladu s jeho konstantní judikaturou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005 - 86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008 - 80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008 - 90).

[10] Z uvedené judikatury vyplývá, že nikoliv každé porušení § 36 odst. 3 správního řádu vyvolává nutnost zrušení napadeného rozhodnutí; musí se jednat o takové porušení, které mohlo ovlivnit zákonnost vydaného rozhodnutí. Nutno dodat, že je to účastník řízení, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv, resp. jak ovlivnilo zákonnost vydaného rozhodnutí. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011 - 78, podle něhož „[n]*amítl-li žalobce* v *posuzované věci nemožnost seznámit se* s *podklady pro rozhodnutí, je* [...] *pro úspěšnost dané námitky nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo* v *případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo.*“ (důraz přidán).

[11] Jak správně uvedl krajský soud, správní orgán stěžovateli umožnil nahlížet do správního spisu, přičemž stěžovatel tohoto práva využil (viz protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 28. 3. 2018). Dne 3. 4. 2018 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, přičemž teprve žádostí ze dne 5. 4. 2018 požádal právní zástupce stěžovatele o (další) nahlížení do spisu. Této žádosti správní orgán vyhověl a nabídl stěžovateli další termín pro nahlížení do spisu (na den 18. 4. 2018). Na tento termín se dostavil zástupce stěžovatele, který si pořídil kopie některých listin ze spisu. Ani v následné žalobě však stěžovatel neuvedl, se kterou listinou se nemohl při původním nahlížení do spisu seznámit, resp. jak se údajné pochybení žalovaného podepsalo na výsledném rozhodnutí. V žalobě i v kasační stížnosti pouze obecně poukazoval na porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel ani nenaznačil, jakým směrem by změnil svou obhajobu po důkladném seznámení se se spisem (resp. na základě jakého podkladu ve spisu měla být stěžovateli udělena mezinárodní ochrana), přičemž ani nepopírá, že v době druhého nahlížení do spisu byl spis kompletní (ostatně relevantně nedokládá, že by spis nebyl kompletní ani při prvním nahlížení do spisu). Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by stěžovateli nebylo umožněno nahlížet do správního spisu s poukazem na § 38 správního řádu. Správní orgán proto nemusel vydávat rozhodnutí ve smyslu § 38 odst. 5 správního řádu. Taková povinnost v dané věci nevyplývá ani z judikatury zmíněné stěžovatelem v kasační stížnosti.

[12] Za popsané situace se Nejvyšší správní soud ztotožňuje krajským soudem, že nebyly dány důvody ke zrušení žalobou napadaného rozhodnutí. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[13] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu